

Biblické hodiny – Niektoré príbehy SZ Abrahám a Melchisedek

Abrahám a Lót sa rozišli. Abrahám zostal bývať v Dubine Mamrého a Lót odišiel do Sodomy. Bola to krajina podobná raju, no ľudia tam ani zďaleka nežili s Bohom. Tak ako aj v krajinách, ktoré sa rozhodli bojovať o postavenie a moc. Spolu 9 kráľov sa rozhodlo bojovať proti sebe: 5 proti 4. Nič sa nezmenilo od tých čias: ani teraz, tak ako vtedy si ľudia mysleli, že majú právo určovať, kto žiť bude a kto nie, kto je hoden života a kto musí zomrieť. Tak ako dnes aj vtedy, nešlo o nejaké masy, ale o konkrétnych ľudí, často nevinných, tých dole, čo za nič nemôžu a sú len figúrkami vo veľkej hre pánov, bojujúcich o moc, postavenie a majetok. ***Pravda je taká, že si hrôzy vojny či politického prenasledovania neuvedomujeme, kým nie sme konfrontovaní so životnou tragédiou konkrétneho človeka. Tu sa tým človekom stáva Lót.***

Ale zas: Lót nie je až taký nevinný, ako sa môže zdať. V podstate si je sám na vine. On si vybral na bývanie tento priestor. Zaujímavé je slovo „bývať“ – iné je v Abrahámovom a iné v Lótovom prípade. **Abrahám síce býval v Dubine Mamrého, ale jeho snom bolo dosiahnuť cieľ, priestor Bohom zaslúbený, ten skutočný domov. Abrahám bol stále pútnikom, cudzincom, hosťom v tom priestore.** Lót je však iný usadlík – on so Sodomou a Gomorou zrástol, tu mal všetko, čo miloval a zdá sa, že miloval všetko, čo tam bolo. Zrazu musel odísť z tohto miesta a keďže tam bolo všetko, čo miloval, nemal dôvod ani ambíciu milovať nič iné.

Abrahám sa dozvedel o tom, že Lót sa stal zajatcom a tak celú situáciu, s Božou pomocou, berie do svojich rúk. Ide bojovať za svojho príbuzného, nastavuje vlastný krk, pomáha bez reptania tomu, kto si to ani nezaslúži. ***Nehovorí Lótovi: tak tí treba, vybral si si to sám. Nevyhovára sa ani na nedostatok vojska, zbrani či možnosti. Vidí len núdzu svojho príbuzného a rozhoduje sa vstať, odísť z pohodlia, bojovať a zápasit'.*** Nejde však sám. Verí svojmu Bohu, pretože bez tejto viery by sa nikto normálny nepustil do totálne nerovného boja. So svojimi 318 mužmi zničil plány 9 kráľom a vyslobodil Lóta aj všetko a všetkých, čo mal so sebou. Rabíni predpokladajú, že tí 318 muži boli vycvičení nielen v boji, ale aj vo viere, podľa Zákona a preto boli telesne i duchovne silní natoľko, že mohli, aj keď v menšine, predsa poraziť prevahu. **Viera v Boha dáva silu aj tam, kde by sa nikto silný nenašiel.** „*Ved' s Tebou napadnem aj zástupy, so svojím Bohom preskočím i múr*“ – píše sa v žalme 18.

Po vyhratom boji sa vracajú každý na svoje miesto: Abrahám do zeme, ktorá mu nepatrí a Lót do zeme, ktorej patrí celou dušou. **Prvý patrí Bohu, ktorého**

meno má rovnaké písmená ako slovo „byť“ a ten druhý patrí Baalovi, ktorého meno má rovnaké písmená ako slovo „mat“. Abrahám je jasne profilovaný na „byť“, nechce byť závislý na ničom, čo sa dá vlastniť. Nechce sa nechať nikým kúpiť, hoci sa hovorí, že každý má svoju cenu. Tak málo sa podobáme Abrahámovi, zväčša je v nás kúsok „Abraháma“ a jeho viery a kus „Lóta“ a jeho závislosti na pozemských daroch.

Keď Abrahámovi sodomský kráľ ponúka odmenu, neprijíma ju, no zároveň hovorí: ostatní nech si vezmú svoj podiel. Netyranizuje iných vlastným rozhodnutím, nechce ich ovládať svojou vierou a názorom. ***Dáva možnosť vlastného názoru a nechce svoju vieru v Boha vnucovať iným s tým rizikom, že by to snád' nepochopili, znenávideli ho a tým aj Hospodina.*** Abrahám svoju vieru propaguje, ale nevnučuje a to je cesta pre cirkev – **nesediť v kostole, ale zároveň nevnučovať svoj názor. Ponúknuť, do dať slobodu rozhodnutia.**

Na svojej ceste domov idú okolo mesta **Sálem**, kde o tisíc rokov Dávid postaví svoje mesto „Jeruzalem“ – počujeme tu slovo „pokoj“ (šáalom). K Abrahámovi prichádza 10. kráľ. Prichádza nečakane, mimo bojového násillia, odkiaľsi zhora a s ním prichádza aj pokoj. Nikto ho nečakal, no on vstupuje do dejín. Každý chcel, aby ostal, no on odchádza tak ticho, ako prišiel. Toto je jediné miesto v SZ, kde je spomenuté jeho meno **Melchisedek – znamená to knieža spravodlivosti.** Prichádza k Abrahámovi akoby ku spriaznenej duši a teší sa spolu s ním z toho, ako žije s Bohom a čo dokázal urobiť z obetavej lásky.

Melchisedek prichádza, aby niečo daroval, dal a konkrétne je to chlieb a víno. **Paradox: králi vojny ponúkajú bohatstvo, kráľ pokoja ponúka jedlo a spoločenstvo.** 9 králi vedú vojnu „lacham“ a desiaty kráľ prináša chlieb „lechem“. Krásny obraz spoločenstva pokoja a zároveň spravodlivosti, lásky a nádeje. Prichádza a dodáva – už aj tak veľkému človeku Abrahámovi – veľkosť, keď s ním sadá za jeden stôl a ponúka chlieb a víno. Zároveň prichádza ako kňaz, ktorý zvestuje Božie požehnanie a udeľuje ho Abrahámovi, pretože Boh je už raz taký: požehnáva tých, ktorí Mu dôverujú a ktorí Ho poslúchajú.

Melchisedek sa spomína aj v NZ, v liste Židom v 7. kapitole, kde sa o ňom dozvedáme ešte aj to, že je záhadný a nadpozemský: „nemá otca, ani matku, nemá rodokmeň, jeho dni sú bez počiatku, jeho život bez konca, podobný je Synovi Božiemu a zostáva kňazom naveky“. Má teda podobné črty ako Pán Ježiš. Kúsok od miesta, kde Melchisedek požehnal Abraháma, sa o niekoľko storočí stáva Melchisedekovi podobný Kristus zlorečený na dreve kríža.

Abrahámov potomok Ježiš nastavil svoju vlastnú kožu pre tých, ktorí si to vôbec nezaslúžili. Jeho ríša nestojí na majetku a moci, ale na spravodlivosti a pokoji. **Obetuje sa pre všetkých „lótov“ sveta, pre nás, ktorí si zakladáme na tomto svete a jeho hodnotách viac ako na Božom svete, dôvere v Pána a na pokoji, ktorý prevyšuje každú múdrosť každého človeka.**

ES 499

Nadšený z výhry a stretnutia s Melchisedekom, ležiac v tme, nemohol Abrahám spať a tak premýšľal: Hospodin mu sľúbil zem a syna, no zatiaľ sa nič z toho nerealizuje. Splní sa ten Boží sľub? ***Poznáme tie pocity všetci, keď pochybujeme o Bohu, o svojej viere, o tom, že sa dožijeme splnenia nádeje....*** Modlím sa, ale asi zle, lebo mne sa – na rozdiel od ostatných – modlitby neplnia. Pracujem, no nevidím za sebou nijaké výsledky. Predpokladám, že keby som tu nebola, nikomu by som nechýbala.... Môžeme byť vôbec niekedy presvedčení o tom, že náš život má zmysel, že nás niekto potrebuje, že sme pre niečo povolani? Vieme, že by sme mali byť presvedčení, no príde chvíľa, keď tomu sami neveríme, hoci o tom iných presvedčame. Každý má svoj vlastný príbeh o temných chvíľach života, o smutných zákutiach svojej duše, o nenaplnených plánoch a nevypočutých modlitbách. Ten príbeh sa mnohokrát rodí práve v noci.

Pán Boh k nemu prehovára a uisťuje ho: „*Neboj sa*“. Ale Abrahám je viac sústredený na to, čo nemá, čo nedostal, na nesplnený Boží sľub. Lepšie by bolo keby Hospodin nič nebol povedal a všetko, čo má by dal svojmu sluhovi Eliézerovi z Damasku. Je tak deprimovaný, že už nič nečaká. Dáva svoj majetok cudziemu mužovi, v čom naznačuje svoju obrovskú bolesť a ľútosť. **Je to posledné mávnutie ruky, bez nádeje na zlepšenie situácie. Cíti sa neskutočne sám, je smutný a nahnevaný zároveň. A jeho žena Sára na tom nie je o nič lepšie.**

Zrazu sa však Abrahám dvihne a vychádza zo stanu. Neleží ďalej, nelamentuje, neutápa sa vo vlastnom žiali. Ale vstáva a bojuje. **Áno, vzdoruje, sťažuje sa, nedôveruje, no napriek tomu zápasí ďalej. A začína obvyčajným pohľadom na nebo.** Kedy ste naposledy len tak stáli a hľadeli na hviezdy. Človek si pripadá maličký, bezbranný, nadšený a všetkou tou krásou premožený. Stoja tam oni: Boh, ktorý tú nádheru stvoril a dokazuje ňou svoju moc a Abrahám, ktorý sa tou nádherou kochá a stráca všetku svoju silu tvárou v tvár Hospodinovi. A zrazu vie, že on je súčasťou toho všetkého, že v ničom nestojí sám, že Boh na neho nezabudol, že Jeho sľub sa splní.

Lebo vo hviezdach je napísané všetko, čo človek potrebuje vedieť: Boh – Tvorca aj tých hviezd – je verný a milujúci. Nič viac nepotrebujeme k tomu, aby sme sa Abrahámovi podobali: „*I uveril Hospodinovi a On mu to počítal za spravodlivosť*“.

Ale ako to už v živote chodí, jedno videnie nezmení celý život a neposilní doživotnú vieru. Pochybnosti na Abraháma už tam, v tej nádhernej noci, číhajú. Ako sa s nimi znovu popasuje si povieme nabudúce.